

VIII

Stal jsem se vyznavačem nového evangelia. Sprátelil jsem se s Rudolfem. Obdivoval jsem se mu v nejasné předtuše, že je pouze nástrojem, že kniha je určena někomu jinému. Vskutku se zdálo, že je spíše jen jejím hlídačem. Katalogizoval, nalepoval, odlepoval, schovával do skříně a zamykal na klíč. V podstatě byl smutný jako ten, kdo ví, že sám začne ubývat, zatímco já začnu přibývat. Byl jako ten, který přichází připravovati cesty Páně.

IX

Měl jsem mnoho důkazů, že tato kniha byla určena mně. Mnohá znamení ukazovala na to, že ke mně se obracela jako speciální mise, poselství a osobní příkaz. Poznal jsem to už podle toho, že nikdo se necítil být jejím vlastníkem. Ani Rudolf, který ji spíše jen obsluhoval. Byla mu v podstatě cizí. Byl jako neochotný a lenivý sluha robotující z povinnosti. Někdy mu hořce zalévala srdce závist. Bouřil se v duchu proti své úloze klíčníka pokladu, který mu nenáležel. Hleděl žárlivě na pablesk vzdálených světů, putující po mém obličejí tichou stupnicí barev. Teprve z odrazu na mém obličejí k němu přicházel vzdálený jas těch stránek, kde se jeho duše ničeho neúčastnila.

X

Viděl jsem jednou kouzelníka. Stál na pódiu, štíhlý, ze všech stran viditelný, a ukazoval všem svůj cylindr, jeho prázdné a bílé dno. Zabezpečiv takto své umění nade vši pochybnost před podezřením z podvodných manipulací, opsal hůlčičkou ve vzduchu své spleť magické znamení a okamžitě začal s okázalou přesností a nápadností vytahovat hůlčičkou z cylindru papírové stužky, barevné stužky, celé lokty, celé sáhy, a nakonec celé kilometry. Místnost se naplňovala tou barevnou šelestící hmotou, rozjasňovala se tím stonásobným zmnožením, načechným a lehkým hedvábným papírem, světlavou pyramidou, a on nepřestával vytahovat ten nekonečný útek, nedbaje ulekaných hlasů, plných nadšeného protestu, výkřiků extáze, křečovitých vzlyků, až nakonec bylo jasné jako na dlani, že ho to nic nestojí, že tuto hojnost nečerpá ze svých vlastních zásob, že se mu prostě otevřely nadzemské prameny, nepodléhající lidským mírám a výpočtům.

Tenkrát kdosi, kdo byl předurčen chápat hlubší smysl té podívané, odcházel domů zamyšlen a v nitru oslněn, do hloubi duše prosyncen pravdou, která do něho vstoupila: Bůh je nespočítatelný . . .